

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Leonardi Lessii E Societate Iesv Theologi. In D.
Thomam De Beatitudine. De Actibus Humanis. De
Incarnatione Verbi. De Sacramentis Et Censuris.
Prælectiones Theologicae Posthumæ**

Lessius, Leonardus

Lovanii, 1645

Art. 6. Vtrum plures personæ diuinæ possint assumere eandem numero
humanam natura[m].

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72898)

diuina est sufficiens, si natura humana illi vnatur, vt impediatur in ipsa propria subsistentia creatam, seu eius propriam personalitatem, vtque illam suppleat. Dices personalitas creata est incommunicabilis: atqui hæc incommunicabilitas non potest suppleri per subsistentiam illam communem, aut naturam diuinam: ergo hæc non possunt suppleri personalitate creatam. Respondeo; Subsistentia illa communis & natura diuina possunt suppleri quidquid est meræ perfectionis in personalitate creatâ, non autem ea quæ sunt imperfectionis: atqui incommunicabilitas in personalitate creata prouenit ex aliquâ eius imperfectione, scilicet ex limitatione eius: vnde non debet suppleri per subsistentiam communem, vel naturam diuinam, accipiendâ ab illis similem incommunicabilitatem; sed potius accipiendâ loco eius communicabilitatem: natura enim humana, quæ ratione propria personalitatis fuisset incommunicabilis, & tantummodò in vna persona; per subsistentiam communem vel naturam diuinam, fiet tribus personis communicabilis.

Incommunicabilis persona creata, soluitur per assumptionem ad naturam diuinam.

ARTICVLVS IV.

Vtrum vna persona possit sine aliâ naturam humanam assumere?

²⁹ **R**espondetur duabus Conclusionibus. Prior est: Quidquid est actionis in assumptione, est commune tribus personis; id est, tres personæ efficiunt communiter hanc vnionem. Est definitum in Concilio Lateranensi Capitulo Firmiter. *Vnigenitus, inquit, Dei filius à totâ Trinitate communiter est incarnatus. Et in Concilio Toletano Sexto, & Vndecimo, cap. 1. Et ratio additur, quia opera Trinitatis sunt indiuisa; scilicet propter vnitatem potentie.*

Posterior Conclusio: Id quod pertinet ad rationem termini in assumptione, est proprium Filio; quia ad solam Filij personam natura humana est assumpta. Vnde patet, quomodo directè ad Articulum sit respondendum; scilicet, Vnam personam posse assumere naturam humanam sine alia, quòd ad rationem termini assumptionis attinet; non autem quòd ad effectum ipsius assumptionis.

Distinguitur.

ARTICVLVS V.

Vtrum qualibet persona diuina potuerit naturam humanam assumere?

³⁰ **R**espondetur affirmatiuè. Ratio est, Quia in singulis est eadem potentia ad efficiendam ipsam vnionem; & æqualis vis subsistendi, & sustentandi naturam vnitam: ergo. Vide D. Thomam.

ARTICVLVS VI.

Vtrum plures persona diuina possint assumere eandem numero humanam naturam?

³¹ *Regat Scotus.*

Respondetur affirmatiuè. Notandum est, de hoc Articulo esse duas sententias. Prior est Scoti in 3. dist. 1. qu. 2. Richardi & Alberti ea-

dem distinctione, fieri nullo modo posse vt plures personæ eandem numero naturam assumant.

Verùm contraria est multò probabilior; nimium tres personas diuinas posse eandem numero naturam hypostaticè & immediatè sibi vnire. Ita D. Thomas hoc loco, & passim Doctores in 3. dist. 1. vbi vide Durandum qu. 3. Gabriel, qu. 1. art. 3. Capreolum quæst. vnica, & Alensem in 3. parte, qu. 2. membro 4.

Verius affirmatur.

Probatur, Quia hoc nullam implicat contradictionem. In hoc autè mysterio, tota ratio facti, est omnipotentia facientis. Quòd non implicet; Probatur Primò, non enim repugnat ex parte diuinæ personæ: quælibet enim potest naturam humanam assumere; & assumptio vnus non impedit assumptionem alterius. Sicut quòd Pater subsistit in natura diuina, non impedit quin Filius in eadem natura subsistat. Nec etiam repugnat ex parte nature humanæ; quia hæc est capax assumptionis secundum capacitatem obedientialem, quæ ad omnia se extendit, quæ contradictionem non implicat. Secundò, Quia eadem forma, v. g. *A similia* anima, virtute diuina potest esse in diuersis corporibus, etiam disitis: ergo multò magis eadem natura poterit vniri diuersis personis diuinis; præfertim cum hæc intimè præsentis sint, & ad hoc non requiratur informatio, sed solùm terminatio & sustentatio.

Non implicat.

Sed contrà. Obijcitur Primò ex Anselmo, qui lib. 2. *Cur Deus homo*, cap. 9. expressè dicit tres personas non posse vnum eundemque hominem assumere. Quòd etiam sæpius repetit lib. de Incarnatione cap. 4. Respondeo, Anselmus expressè dicit: *Plures persona nequeunt vnum eundemque hominem assumere in vnitatem personæ: quare in vna persona hoc tantum fieri necesse est, scilicet vt vnus homo assumptus sit in vnitatem personæ, ita videlicet vt inde resultet vna persona hominis.* Dices, Cur Anselmus hoc dicit, cum id sit clarissimum?

³² *Obiectio ex D. Anselmo.*

Respondeo, Anselmus assumit hoc tamquam per se notum, sicut multa alia. Supponit autem Deum ita incarnatum, vt inde extiterit vna persona hominis, quòd concedit Aduersarius lib. de Incarnatione cap. 4. Deinde, assumit tamquam notum non potuisse hoc fieri, si plures personæ fuissent incarnatæ: vnde tandem concludit suum propositum, scilicet Filium ita esse incarnatum, vt idcirco nec Pater, nec Spiritus sanctus debeant esse incarnati. D. Thomæ expositio ad hunc sensum est accommodanda.

Soluitur.

Obijcitur Secundò, Natura humana non est infinita: ergo non potest esse in pluribus personis. Patet Consequentia, quia idcirco dumtaxat natura diuina potest esse in tribus personis eadem numero, quòd sit infinita.

³³ *Obiectio. Quòd, esse in pluribus personis, arguat infinitatem.*

Respondeo, Esse naturaliter & ex intrinseca sua ratione in tribus, prouenit ex infinitate; non autem esse supernaturaliter: hoc enim solùm requirit potentiam infinitam in efficiente: atqui natura humana solùm supernaturaliter per omnipotentiam Dei esset in tribus. Adde ita esse in tribus, vt omnino illis identificetur, prouenit ex infinitate; non autè esse in tribus à quibus manet distinctum.

Distinguitur.

Obijcitur Tertio, Vnus effectus non potest pendere à pluribus causis integris; vt vnum accidens à pluribus subiectis: ergo nec vna natura potest pendere à pluribus personis, quarum vnæ quæque integris.

³⁴ *Obiectio. Quòd vnus effectus pendet à pluribus causis.*

quæque sit terminus integer illam terminans & sustentans.

Conceditur.

Respondet Primò, Negando antecedens: quia vt aliquid sit causa integra, non requiritur vt sola efficiat; aut vt res ab ipsa sola dependeat; sed vt ipsa efficiat totum effectum virtute & actione sufficienti, quamuis aliæ causæ non concurrerent; ita vt effectus ab ipsa sola sufficienter proveniat, etiam si aliæ remoueantur. Et ita in proposito, si tres personæ eandem humanitatem assumerent, illa sic penderet à singulis, vt quamuis ab alijs dimitteretur, nihilominus sufficienter in qualibet subsisteret.

35
Vna humanitas à pluribus personis assumpta, haberet diuersum esse personale à singulis.

Respondet Secundò, Negando Consequentiam, Est enim dispar ratio inter dependentiam effectus à causa, & naturæ à suo termino. Nam si vnus numero effectus dependeret à pluribus causis integris, deberet habere idem numero esse à singulis in solidum: si autem vna humanitas assumeretur à tribus personis, non haberet idem esse personale à singulis; sed aliud à Patre, aliud à Filio, aliud à Spiritu Sancto; & aliam cum singulis personam constitueret. Vnde ista humanitas non dependeret secundum idem à singulis personis; sed secundum diuersas subsistentias, & per diuersas uniones productas diuersis actionibus vnitatis. Sicut si vnum accidens esset in duobus subiectis, penderet à diuersis subiectis; sed non secundum idem: aliam enim haberet inexistenciam ab hoc subiecto, aliam ab alio. Similiter si vnum corpus esset in diuersis locis, id fieret per diuersa vbi, & diuersas presentias.

36
4. Obiectio. Quod vna persona assumeret unionem alterius personæ.

Obijciat Quartò, Si natura humana assumeretur à pluribus, vnio cum vna persona, v.g. cum Filio, esset assumpta ab altera; scilicet à Patre: & contra: quidquid enim esset in natura, deberet esse assumptum: & sic vna persona assumeret aliã, quod est impossibile.

Solutur.

Respondet, vnionem naturæ humanæ cum Filio, distingui modaliter ab ipsa natura; itaque naturam posse in aliquo constitui, in quo non ponatur illa vnio. Quod patet exemplo Eucharistiæ, nam corpus Christi sub speciebus habet quandam modum intrinsecum, & etiam quandam vnionem ad extrinsecum, quam non habet in cælo; & contra. Sed est.

D V B I V M.

Virum si tres personæ assumerent eandem numero naturam, esset vnus homo, an plures?

Vtraque pars probabilis.

37 **C**aietanus hoc loco, Et Gabriel supra existimant simpliciter fore plures homines; vnũ autem tantummodò secundum quid. Ratio illorum est, quia non daretur aliquid vnum pro quo supponat hic homo, sed darentur tria: quæ sententia satis probabilis est rectè exposita.

Sed dicendum est, Esse vnum hominem. Insinuat D. Thomas hic ad 1. & in 3. Sententiar. dist. 1. Durandus eadẽ dist. q. 3. & alij. Ratio est, Quia ad vnitatem substantiui, sufficit vnitas formæ, à qua fit denominatio, quamuis illa forma sit in pluribus suppositis. Nam sicut ad vnitatem specificam, sufficit eadem specie natura; ita ad vnitatem numeralem, sufficit eadem numero natura, quamuis supposita sint plura: vna enim

numero natura constituit vnum indiuiduum in illa specie, quod secundum se præcindit ab hoc vel illo supposito, sed solũ confusè cõtinet. Quod patet à simili: Tres personæ sunt propriè vnus numero Deus, quamuis ipsæ inter se distinctæ sint. Item, Pater & Filius sunt idem numero spirator. Quò etiam sit, non requiri vnã aliquam subsistentiam, ratione cuius dicantur esse vnus homo, vt vult Caietanus: quia Pater & Filius propriè sunt vnum principium Spiritus Sancti, & vnus spirator, propter vnum actum spirandi; & tamen non est aliqua propria subsistentia spirationis: ergo tres personæ erunt similiter propriè vnus homo, quamuis humana natura non habeat aliquam propriam subsistentiam, sicut natura diuina. Nec obstat quòd D. Thomas ait, *Tres personæ non fore simpliciter vnum*, id est, sine addito; quia vnus seorsim insinuat vnitatem personæ. Erunt itaq; vnus homo, nõ tamen erunt absolutè vnus.

A simili.

ARTICVLVS VII.

Virum vna persona diuina possit assumere duas naturas humanas?

38 **R**espondetur affirmatiuè. Est communis sententia Doctorum dist. 1. Ratio est, Quia persona diuina quatenus est principium assumptionis, est infinitæ potentia: vt autem est terminus, habet infinitam vim terminandi & sustentandi. Et duæ naturæ humanæ secundum se possunt diuinæ personæ vniri, siue sint in diuersis locis, siue in eodem.

38

Dices ex Caietano, Pater habet infinitam vim generandi, & tamen non potest nisi vnum Filium generare: ergo similiter, etsi Filius habeat infinitam vim terminandi, non potest nisi vnã naturam assumere & terminare. Respondet, Est dispar ratio; nam illa vis generandi tota veluti expeditur in vnum actum, & terminum actus; quia actus est infinitus, & toti vi generandi adequatus; & terminus eius similiter est infinitus, & adequatus tum generationi, tum gignenti. At vis terminandi naturam creatam, non expletur per vnã naturam assumptam, sed in infinitũ redundat & exuberat.

Obiectio Caietani.

Solutur.

Dices; Hinc sequi videtur personam diuinam non posse vllam naturam assumere. Patet, quia personalitas diuina habet in propria natura infinitam terminationem sibi quæ commensam, quã diuinam naturam terminat; in qua terminatione videtur tota eius vis exhauriri: ergo nihil præterea potest terminare.

39

Respondet, hoc argumentum rectè probat diuinam personam non habere naturalem habitudinem ad vllam aliam naturam, præterquam ad diuinam. Non autem probat quòd non possit se liberè & modo inferiore alicui naturæ extrinsecæ copulare. Etsi enim respectu diuinæ naturæ habeat terminationem naturalem sibi adequatã, eiusque vis naturali modo terminandi tota impendatur; tamen respectu alterius naturæ potest habere terminationem liberam inferioris conditionis, quã sit ea, quã naturam diuinam terminat: hæc enim vis terminandi numquam potest exhauriri. Explicatur in simili: Sicut Voluntas diuina etsi quòdammodò exhauriatur in amorem

Sustentatio necessaria in Deo se totam expendit: se-cus est de libera erga creaturas.

A simili.

D d iij natura-